

CONSULTA OBERTA

ser metge de família

Noemí Amorós Parramon

Metgessa de Família. Grup de Treball d'ètica de la CAMFiC

Hi ha moltes maneres de ser metge de família, tantes com metges de família existeixen.

Recordo quan em vaig enamorar de la medicina de família. Jo era estudiant i vaig fer la rotació per medicina de família. La proximitat que oferia, la diversitat, les relacions interpersonals...

L'exemple més clar de proximitat és poder fer domicilis. Quan algú et permet, entrar en el seu món, en el seu entorn diari, allà on passa les hores de descans i d'intimitat, t'ofereix una quantitat d'informació incalculable. Allà aprens sovint, si les solucions que tu proposes són o no viables. Sovint desconeixem les realitats existents dels nostres pacients (de vegades la nostra imaginació té limitacions i no som capaços de pensar en determinades existències).

"SOVINT EL QUE PODEM COMPTAR NO COMPTA, I EL QUE NO PODEM COMPTAR ÉS EL QUE REALMENT COMPTA"

La diversitat s'expressa amb no saber què vindrà. Quan estic a la consulta els pacients els conec, però venen ells amb diferents malalties. Això m'obliga a canviar-me de barret constantment, inclús dins d'un mateix motiu de consulta.

"EN LOS HOSPITALES, LAS ENFERMEDADES PERMANECEN Y LAS PERSONAS VAN Y VIENEN; EN LA ATENCIÓN PRIMARIA, LAS PERSONAS SON LAS QUE PERMANECEN Y LAS ENFERMEDADES VAN Y VIENEN..."

IONA HEATH

Pel que fa a les relacions interpersonals, és una de les parts més apassionants i complexes de ser metge de família. Als pacients del "cupo" els visito i els torno a visitar. Amb els dies bons i els dies dolents, d'uns i d'altres. De vegades suposa continuar tenint bones relacions, altres començar de 0 i el que és més complex confrontar algunes dificultats interrelacionals. Això genera grans preocupacions i satisfaccions, crec que tots tenim un pacient amb qui vam tenir un mal primer contacte, que amb el temps acabem tenint una relació excel·lent i els podem ajudar d'una manera òptima. Hem d'aprendre a comunicar-nos millor i adaptar-nos constantment, de la forma més camaleònica.

Una de les coses que més em sorprenen és la idea que hi ha que ser metge de família és una feina fàcil. Per mi ser metge de família és com la dansa, l'habilitat dels ballarins per fer moviments impossibles i que semblin naturals i senzills és màgia pura i dura. Tractar al pacient de forma global, tenint en compte el context, la causa de les causes, les sensibilitats, trobar diferents diagnòstics i proposar les diferents opcions respectant a la persona que tens davant, va molt més enllà de seguir un protocol.

Hi ha una cosa que trobo a faltar dins de la medicina de família, com és el fet de tenir uns referents clars. La imatge d'un metge que ens serveixi de guia de referent. Jo tinc la meua llista personal de metges referents, com de pacients referents (pacients que m'han ensenyat molt més que moltes de les activitats formatives reconegudes). Seria meravellós que els metges de família haguéssim llegit coses de *Barbara Starfield, Tudor Hart, Juan Gérvas, Maria José Fernández Sanmamed, Sergio Minué, Rafa Bravo, Albert Planes, Roser Marquet, Rafa Cofiño, Verónica Casado, Benjamín Pérez Franco, José Luís Turabian, Rafa Olalde, Vicente Baos, Martín Zurro, Valentín Pérez, Francesc Borrell, Clara Benedicto, Roberto Sánchez, Enrique Gavilán, Javier Padilla, Salvador Casado, Rosa Magallón, Jordi Gol, Marc Jamoule, Iona Heath, Jonn Wennberg, David M Eddy, Michel Balint, Ronald Epstein, Luís de la Revilla, Ciceli Saunders, John Horder, John Fry* i un llarg etcètera.

Una altra cosa que trobo a faltar és el reconeixement de la figura d'infermeria, d'administratiu, del personal de neteja... que sovint queden invisibles en moltes de les nostres reflexions. Nosaltres treballem en UBA i hi ha grandíssims professionals que tenen moltíssim a veure en la nostra tasca. La feina que desenvolupem forma part

d'un engranatge i tots treballem amb un objectiu comú. Els èxits i els fracassos són gràcies i responsabilitat de tots els que participem en aquest acte de tenir cura de les persones.

“Un error SÓLO es ÚTIL SI HACES CUATRO COSAS CON ÉL: RECONOCERLO, ADMITIRLO, APRENDER DE ÉL Y OLVIDARLO”

JOHN WOODEN

De vegades es tracta de fer una bona feina, no de ser perfectes. Tots intentem arribar a la nostra excel·lència personal i professional amb les nostres limitacions particulars. Caldria que quan ens equivoquem ho sapiguem reconèixer, admetre i arreglar fins on ens sigui possible. I de vegades, ens falta humilitat.

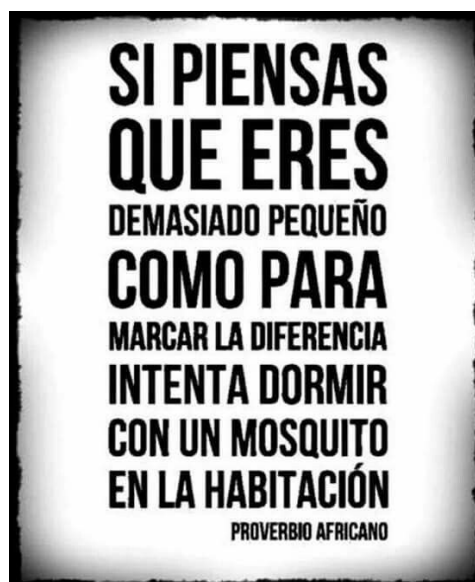
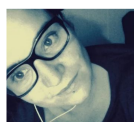

foto original: ondapix.com

Noemí Amorós Parramon

Llicenciada en Medicina a la Universitat de Lleida. Especialista en Medicina Familiar i Comunitària per la UD ICS Barcelona Ciutat. Treballa al CAPI Baix a Mar Vilanova i la Geltrú. Membre del grup d'ètica de a CAMFIC. Autora de:

<http://pasionporlamedicinadefamilia.blogspot.com.es>

<http://norwegianexperience-noe.blogspot.com.es>

t: @noemiamoros1